

Иван Вазов

Какво ми каза тя

„Угасналият поет Вазов е излязъл пред обществото с едно улично стихотворение: «Недей», с което съветва Н. Ц. В. Княза и пр.“

(Думи на един официозен вестник от 18 юни 1899 г.)

Угаснал ме поет във гняв нарекоха
добри ми душмани,
присъда страшна злостно те извлекоха
из моето мълчанье.

Пойдох при Музата си аз, в природата,
в недрата горски тихи –
(тя там живееше, посред свободата),
скръбта си поверих ѝ.

Изслуша ме приветливо девицата,
към свод посочи, рече:
– Поете мой, угасна ли зорницата,
като я няма вече?

Виж как се лей, шуми, рекичката –
тя вчера бе пресекала,
дъждец валя таз нощ в гори – водичката
тече пак, де е текла!

Цъфтят сега цветята красни, злаците –
зимьска – ще черенеят,
запели сладко славеи в шумаците:
ще млъкнат – пак да пеят.

Звучеше – млъкна – пак ще екне лирата,
да учи, пей, бичува.
От малкий брат до тоз, що грей в порфирата –
гласа ѝ всяк ще чува.

Из лириния звън светата истина
излазя по-красива.
През песниковото сърце пречистена –
тя чудна мощ добива.

Разгласяй я, втъпявай я в сърцата ти,

те жадни са за нея,
та нека фърля кал върху крилата ти
глупецът и злодея!

Светилото, що пална бог в челото ти,
то трябва да светлее!
Бедите могат съкруши живота ти,
но то ще се да грее.

Туй, що е вечно, то живее всякога,
въпреки ярости ужасни,
ти сам нали казал го беше някога:
„Не се гаси туй, що не гасне“?

Юни 1899

КРАЙ

Източник: Словото
Набиране: Надежда Владимирова

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/4738>]